

Svojsíkáč 2013

Letošní svojsíkáč byl o něco méně namáhavý než ten minulý, ale myslím že jsme si z něj odnesly o dost víc zážitků. Sešly jsme se v sobotu ráno na nádraží i s Horaly, cesta do Ústí v přeplněném vlaku proběhla v pohodě (horory), jenom tříkilometrová cesta městem do kopce na místo konání byla možná namáhavější než celý závod. Na místě už byli všichni ústečáci. Jen jsme se zapsaly u stanu na kraji louky, odevzdaly svůj úžasný plakát, a pak čekaly. Znenadání se u nás objevilo miniaturní vlče, a ptalo se nás, kdo z nás má na šátku šneka. Ozvala se Kašty, a on jí ukázal na ruce živého šneka, načež Kašty zaječela a začala zdrhat, a když to viděli Horalové, okamžitě začali hledat šneky. Kašty utekla někam hluboko do lesa, a my jí tam půl hodiny hledaly.

Potom byl nástup, kdy jsme zjistily, že budeme startovat jako čtvrtá družina z devíti. Družiny startovaly po čtvrt hodinách, takže jsme si chvíli počkaly, a mezitím hrály několik organizovaných her, ve kterých jsme spolu s Horaly ústecké naprosto převálcovali.

Pak už nás volali na start. Uklidnili nás, že trasa je asi jen čtyři kilometry a k tomu ještě je to okruh po červené, takže prakticky nemůžeme zabloudit.

Na prvním stanovišti, kde nás přivítali dva velmi nesympatičtí bratři, Štěpánka a Duha musely přejít provaz a držet se lana, které jsme držely my ostatní vodorovně, a pak jsme každá střílela ze vzduchovky. Kdyby to mohla odstřílet všechno Kašty, dopadlo by to o dost líp, takhle nás čekalo dost nepříjemných kliků jako trest za střely mimo terč. Vztekly jsme se vytratily, ale snažily jsme se to na sobě nedat znát.

Na opuštěném místě mezi poli stál jakýsi nevábný opilec, a pořvával na nás nějaké nesrozumitelné řeči. Prošly jsme těsně kolem něj, a snažily se si ho nevšímat. Každé z nás došlo v jinou chvíli, že je to simulačka. Někomu to došlo až v tu chvíli, kdy se opilec zhroutil do trávy. Šly jsme k němu, Kašty prohlásila: „Nemáš chlastat.“

Oslovovaly jsme ho, nereagoval, zjišťovaly, jestli dýchá, ano, dýchal. Volaly jsme „jakože“ sanitku. On se vzbudil, řekl, že tohle je situace a stanoviště je támhle.

Na louce opodál stál stan a před ním podivná holka s falešným úsměvem. Stály jsme tam, dokud nám nedošlo, že se máme asi přihlásit, vyblekotaly jsme „Hlídka číslo 4 se hlásí“ a ona nám začala vytýkat, co jsme všechno udělaly špatně. Prý jsme se k němu neměly vůbec přibližovat (zachraň svůj život, na opilci přece nezáleží tolik jako na tobě...) a o tom, že jsme volaly sanitku, nepadlo ani slovo. Naštěstí se nám podařilo získat plný počet bodů v testu „co dělat, když se setkáte s opilcem.“ (Takže teorie na jedničku, praxe na nic.)

Pokračovaly jsme v cestě a snažily se utéct Horalům, kteří nám byli vytrvale v patách. Když jsme došly na stanoviště poznávání přírody, došlo nám, že nám to zapsali do průvodky od Horalů (kteří přišli po nás), a ne do té naší, kterou jsme měly u sebe, tak jsme si chvíli počkaly, až se vrátí Duha a Sluníčko, co to tam běžely vyměnit.

Na poznávačce květin, zvířat a hub jsme šly malinký okruh hrozným terénem po obrázcích, které jsme měly poznávat, a samozřejmě jsme měly plný počet bodů, tuším jako jediná skupina.

Horalové nás zase doběhli, tak jsme zdrhaly na stanoviště s názvem Orientace. Sakryš...

Rozdělily jsme se do tří skupin na rozkaz chlápka s vlasy pomalu až na zem, jedna poznávala mapové značky, další určovala azimut a třetí hledala poklad pomocí GPSky. Značek bylo poznáno asi 7 z 20, s GPSkou jsme se ztratily, a s azimutem nás zachránila Domča. Když jsme skončily, řekli nám, ať se odhlásíme. Cože? „Hlídka číslo 4 se odhlašuje.“ No bezva. Cestou na další stanoviště jsme v dálce v lese zahlédly siluety postav. „Proč mi každý ty vedoucí z dálky přijdou jako Martin s Piškotem?“ Povídá Křítek. Šly jsme blíž, a naproti nám jde Martin s Piškotem a něco melou anglicky. A my: „We don't understand.“ Tak řekli česky, že na Orientaci jim schází návod k GPSce (vedoucí mezi sebou mluvili vysílačkami). Terka sáhne do kabelky a už sprintuje zpátky. Když se vrátila, šly jsme k Piškotovi. Řekli (Anglicky) že cestují po česku, byli v Praze, v Teplicích... no prostě všude. A kudy se dostanou na hlavní nádraží? Po

chvíli uvažování jsme jim to jakž takž vysvětlily, a oni ještě, že chtějí jet do Plzně. „We need beer!“ Dali nám velkou bichli s jízdním řádem, ať najdeme nejbližší vlak do Plzně, což se nám nepodařilo ani po deseti minutách usilovného hledání. „You have a bad book!“ Kašty se rozčilovala, že jí řekli, že je „stupid“.

Upalovaly jsme od nich co nejrychleji, a dorazily jsme k Zdravovědě. Leželo tam šnečí vlče uštknuté hadem, holka s nechutnou popáleninou na noze a paní co s otřesem mozku upadala do bezvědomí. Štěpánka s Terkou si myslely, že si vlče nohu odřelo, Kašty vymluvila popálené holce díru do hlavy a Domča navrhovala, ať omdlelé dáme nohy nahoru. Kdybychom to bývaly udělaly, ona by se prý vzbudila. Na to, kolik k nám měli připomínek, nám dali docela dost bodů a řekli, že jsme byly zatím nejlepší.

To bylo poslední stanoviště, a když jsme poodešli kus dál, zjistily jsme, že to je na stejné louce, jako kde jsme startovaly. Zavolali nás k hlavnímu stanu, a předposledním úkolem bylo si vzpomenout, že na každém stanovišti byla věc, která tam nepatřila. Jaká? Zdánlivě nesplnitelný úkol, ale nám se nakonec podařilo vzpomenout si na všechno s výjimkou zimní lopaty na ježdění co se válela u poznávačky kytek.

Pak nás poslali za stan, kde jsme se jim měly jako družina představit, což byl docela propadák. Všechny mlely o jejich oblíbených barvách a o tom, jak nesnášejí hmyz.

Konečně jsme si mohly chvíli sednout a odpočinout si, byla zima a pár lidí se k sobě lísalo. Hráli jsme Citron, a potom společně s ústím KVDB (Král vysílá do boje), na což krutě doplatily naše ruce. Ústecké holky si s sebou z neznámého důvodu vzaly plyšáky, a kluci od nich jim je kradli, a tak se dost často se odtamtud ozývaly výkřiky typu „Můj plyšáček!“ Křítkův „Plyšáček“ byl její tupý vystřelovací nůž, s kterým pravidelně ohrožovala sebe i okolí.

Ještě před koncem nás zavolali na reflexi, aby nám řekli, jak jsme byli skvělé a jak suprově jsme spolupracovaly.

Pískal se nástup, vyhlášení vítězů. Nervy, nervy, nervy. Skončily jsme druhé!! (ze tří, ale nikomu to neříkejte) V podstatě z devíti, protože milí chlapi, i ti, co byli první, měli míň bodů než třetí holky.

Potom už podstatně rychlejší cesta dolů na nádraží, a pápá...